

умъ изказва здрави политически начала, осигурява сѣдбинитѣ на народа и укрепява политическата система. Подобни велики блага народътъ трѣбва да очаква не отъ опитността на чужденцитѣ, а отъ своитѣ мѣдри политически мѣже“.

Уви, Селимински имаше пълно основание да слага така въпроса за българското политическо развитие и да смята нравственото възраждане и държавнишката подготовка по-сѣществени гаранции за бѣдащето, отколкото случайно придобитата, дарената на готово автономия. Мислитѣ му отъ 1841 година, тѣй оправдани за момента, не губятъ нищо отъ силата и значението си и за по-късно, за 1878 г., когато една демократична конституция и единъ либераленъ вътрешенъ режимъ бѣха тѣй систематично подкопавани отъ развилнѣлитѣ се политически страсти. Свободата ставаше илюзорна, а самоуправлението плячка на демагози, при липсата на просвѣтено обществено мнение, за създаването на което никой не бѣ се погрижилъ.

Писмото си до Априлова Селимински завършва, следъ много лжкатушения на мисълта и на наблюденията и следъ доста излияния, съ нѣкои съобщения за атинскитѣ младежи. Априловъ му е поискалъ сведения за знанията и занятията на всѣкого отъ тѣхъ по отдѣлно. Намирайки това пожелание за оправдано, Селимински, за жалость, пропуска да даде тия индивидуални характеристики, като отправя одеския си приятель къмъ устнитѣ сведения на Илариона Михайловски, който наскоро щѣлъ да замине за Русия. Но Иларионъ, по зла честь не заминава никога, и така и Априловъ и ние ще останемъ безъ портретитѣ на ония, които Селимински познава тѣй основно, обича отъ сърдце и препорѣчва съ право като истинска надежда на утрешния день въ България.

Какъ се развива нататкъ преписката между Априлова и Селимински, остава ни тъмно. Отъ размѣненитѣ доста писма е уцѣлѣло твърде малко, — едва ли не само писмото безъ дата, изглежда отъ 1843 г., въ което Селимински настоява върху необходимостта да продължатъ българчетата образованието си въ Русия. Въ Атина билъ пристигналъ, движенъ отъ гореща любовъ къмъ науката, Стефанъ Ивановъ отъ Казанлъкъ. Но той бързо се разочаровалъ отъ състоянието на училищата въ Атина и, като научилъ отъ атинскитѣ българи,